

«Εξεγέρσεις» και Ελληνική «κανονικότητα»

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας αυτής χαρακτηρίστηκαν από μια σειρά εξεγέρσεων σε διαφορετικά γεωπολιτικά σημεία του πλανήτη: από τις Αραβικές χώρες, μέχρι την Τουρκία και την Βραζιλία. Παράλληλα, αναπτύχθηκαν και μορφές κοινωνικής διαμαρτυρίας («αγανακτισμένοι» σε Ελλάδα και Ισπανία, «κινήματα κατάληψης» της Γουόλ Στριτ, του Σίτυ του Λονδίνου κ.λπ.) που δεν έπαιρναν μεν τη μορφή εξεγέρσεων αλλά είχαν ένα βασικό κοινό χαρακτηριστικό με αυτές: την έλλειψη κοινών ριζοσπαστικών στόχων ενάντια στην εντεινόμενη συστημική βία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (διογκούμενη ανισότητα, ανεργία/υπό-απασχόληση, φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων κ.λπ.). Όμως, μπορεί να δειχθεί ότι ο βασικός λόγος της μαζικής συμμετοχής των λαϊκών στρωμάτων ήταν ο αγώνας κατά των συνεπειών της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Το γεγονός της ανυπαρξίας κοινών στόχων δεν ήταν τυχαίο. Ενώ, ιστορικά, πρωταγωνιστές των εξεγέρσεων ήταν κυρίως τα λαϊκά στρώματα, στη μεταπολεμική περίοδο και ιδιαίτερα μετά τον Μάη του '68 (όπου η εξεγερμένη νεολαία προερχόταν μεν από τα μεσαία κυρίως στρώματα, αλλά ήταν ριζοσπαστικά συνειδητοποιημένη), και ιδιαίτερα σε όλες τις πρόσφατες εξεγέρσεις, τα μεσαία στρώματα παίζουν βασικό οργανωτικό ρόλο καταλύτη (κοινωνικά δίκτυα, «νεολαία του Facebook, του Twitter» κ.λπ.) ενώ τα λαϊκά στρώματα ουσιαστικά παίζουν τον ρόλο των «μαζών». Έτσι, ενώ τα αιτήματα των λαϊκών στρωμάτων πάντα στρέφονται κατά των συνεπειών της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, και υποσυνείδητα κατά της ίδιας της παγκοσμιοποίησης, της οποίας είναι τα κύρια θύματα, τα αιτήματα των μεσαίων στρωμάτων, ουσιαστικά εμπνέονται από την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης (καταπάτηση δικαιωμάτων, καταπολέμηση της διαφθοράς των ελίτ κ.λπ.), αφού άλλωστε τα στρώματα αυτά συνήθως δεν είναι εχθρικά στην παγκοσμιοποίηση. Αναπόφευκτα, μέσα από παρόμοιο αχταρμά αιτημάτων, ο κοινός στόχος καταντούσε να είναι ο ελάχιστος κοινός παρονομαστής των συμμετεχόντων: «να φύγει ο Μουμπάρακ, ο Μόρσι, ο Ερντογάν» κ.λπ. Και «κατά σύμπτωση» παρόμοιοι στόχοι συνέπιπταν συνήθως με τους μακροπρόθεσμους στρατηγικούς στόχους της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) που διαχειρίζεται τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, μέσω των καθεστώτων κοινοβουλευτικής Χούντας που ελέγχει.

Όμως, οι εξεγέρσεις όσο μαζικές —ακόμη και βίαιες— κατά της «νομιμότητας» των ελίτ να είναι, ιστορικά, ποτέ δεν οδήγησαν σε ριζοσπαστικές θεσμικές αλλαγές, εάν δεν υπήρχε ένα ισχυρό κίνημα με συγκεκριμένο πρόγραμμα παρόμοιων αλλαγών να τις εμπνέει. Αυτό διδάσκει π.χ. η εξεγερσιακή διαδικασία που οδήγησε στην Ρωσική επανάσταση του 1917 και την εγκαθίδρυση του κρατικιστικού σοσιαλισμού και, αντίστοιχα, στην Ισπανική Επανάσταση του 1936 και την εγκαθίδρυση θεσμών ελευθεριακού σοσιαλισμού (μέχρι τη συντριβή τους από τις φασιστικές ορδές του Φράνκο). Και αυτό ακριβώς το κρίσιμο στοιχείο λείπει από τις σημερινές εξεγέρσεις που τελικά καταλήγουν να είναι απόλυτα ελεγχόμενες από την Υ/Ε.

Έτσι, δειγματοληπτικά, στην Αίγυπτο η Υ/Ε ενθάρρυνε την πρώτη εξέγερση του 2011 για να ανατραπεί το χρεοκοπημένο καθεστώς Μουμπάρακ ανοίγοντας τον δρόμο αναγκαστικά (όπως έδειξα σε προηγούμενο άρθρο) στη Μουσουλμανική Αδελφότητα, η οποία συνέχισε τις οικονομικές πολιτικές, Μουμπάρακ, συν την Ισλαμική σάλτσα. Αναπόφευκτα, όταν τα λαϊκά στρώματα συνειδητοποίησαν την απάτη κατέβηκαν σε δεύτερη μαζική εξέγερση για να καταλήξουν σε μια νέα Χούντα, που ελέγχει πάλι η ίδια Υ/Ε, με αντιπρόεδρο το γνωστό αδιάστακτο όργανό της, τον Μπαραντέι, που το κόμμα του μαυρίστηκε στις προηγούμενες εκλογές, (δηλαδή τον αντίστοιχο...Βενιζέλο της Αιγύπτου!). Στη Βραζιλία, όπου οι

«προοδευτικοί» Λούλα και Ρουσέφ (που θαυμάζει και ο... Τσίπρας) εφάρμοσαν τις ίδιες πολιτικές της παγκοσμιοποίησης, είχαν μια Κινεζικού τύπου «ανάπτυξη», η οποία βέβαια κάθε άλλο παρά μείωσε την κοινωνική και οικονομική ανισότητα που είναι μια από τις μεγαλύτερες στον κόσμο. Τότε, ένα άμορφο «πλήθος» κατέβηκε μαζικά στις πόλεις της Βραζιλίας, χωρίς κανένα συγκεκριμένο πρόγραμμα ριζικών αλλαγών που να οδηγούν σε ρήξη με την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Το αποτέλεσμα ήταν η εξέγερση αυτή να λήξει το ίδιο άδοξα, όπως όλες οι σύγχρονες «εξεγέρσεις».

Και αυτή ακριβώς είναι η ουσία της Νέας Διεθνούς Τάξης: η δημιουργία της εντύπωσης όχι μόνο μιας ψευδό-δημοκρατίας (μέσα από τις κοινοβουλευτικές Χούντες που επιβάλλονται παντού), αλλά και μιας ψευδό-επανάστασης και ψευδό-αντίστασης, έτσι ώστε κάθε πιθανή μορφή αντισυστημικού αγώνα να είναι μπλοκαρισμένη και μάλιστα κατά “δημοκρατικό” τρόπο!

Από την άλλη μεριά, στην Ελλάδα όχι μόνο δεν υπάρχει καμιά διαδικασία εξεγέρσεων εν εξελίξει, παρά τα πιο άγρια μέτρα για την φτωχοποίηση ενός Λαού που έχουν επιβληθεί σε πανευρωπαϊκό, αν όχι και σε παγκόσμιο επίπεδο, αλλά και οι λαϊκές αντιδράσεις ποτέ δεν μαζικοποιήθηκαν αρκούντως ώστε να ξεπεράσουν τα όρια της «νομιμότητας» (τα οποία ορίζουν οι ίδιες κοινοβουλευτικές Χούντες που επιβάλλουν και τα μέτρα!) και να φθάσουν τα όρια μιας εξέγερσης. Συγχρόνως, η Αριστερά όχι μόνο αποδείχθηκε ανίκανη να ηγηθεί ενός παλλαϊκού Μετώπου με στόχους την έξοδο από την ΕΕ, την ακύρωση των Μνημονίων και όλων των σχετικών νόμων, και τη κατάστρωση ενός προγράμματος οικονομικής αυτοδυναμίας και κοινωνικοποίησης τομέων-κλειδιών κ.λπ., αλλά δεν τόλμησε καν να αποχωρήσει σύσσωμη από τη Βουλή για να σπάσει την ψευδή εικόνα «κανονικότητας» που πλάθουν οι ελίτ, και να γίνει ανάγλυφη η σημερινή, συγκαλυπτόμενη, οικονομική και κοινωνική καταστροφή...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_07_21.html